

NAGYPÁL ISTVÁN

Herbológus

*Két gyerek szaladgál
a hamutenger végtelenjébe nyúló mólón.
Egy kisleány és egy kisleány.
A parton egy borostyánnal benőtt
téglabáz áll, égig érő kéménnyel a tetején.
A mennybolt a bombázóktól berozsdállt;
nincsenek szárnyaik, lebegnek,
mint temetetlen csonthalmaink.*

Nincs másbol zöld a házon kívül.

*A gyerekek fogócskáznak,
de talpuk sose ér a hamuba, mert abban
nem halak, csigák és rákok úsznak,
hanem aranyfogak, hajhálók és gyűrűk,
tovább játszadoznak, egészen a móló végéig.
A parton a sárguló tankok mögül
idegenek, sisakkal fejükön, a testvérpár után
osonnak, s a fiút a móló végére csalják.*

Egy véletlen bombaféreg elszabadul, és a fiú odavész.

*Ilyenkor, nyár végén kilép a herbológus kertjéből.
Nincs virág, amit vázába tegyen,
nincs sövény, amit formára vágjon,
csupán egy térdre rogyott szobor áll az ajtaja előtt.
Szemüvegét leveszi és megtisztítja,
majd lefújja a szobor arcáról a hamut,
és mintha mi se történt volna,
maga mögött bezárja az ajtót.*

Bányalovak teogóniája

*A tölgyfából faragott korlátokra
már kikristályosodott a kőszó,
körbeveszik a föld mélyébe nyúló
tárnákat, melyek apró emberi*

*féregjáratok; egykori szilaj lovak
prüszkölése, szuszogása felhallatszik.*

*Nedves széna halom mögötti kis
kápolnákban, Szent Kinga karjai
alatt kőszótól roskadozó szekerek,
egy földalatti bárkába hívnak be,
faragatlan világi bálványok
és totemek a sókristálycsillárok alatt.*

*„Magyar kutyák” vonítanak fel
a pislákoló reflektor fénykorongjára,
sír a csille vontatáskor, amikor
a sókereszt alá ér, nagyokat nyög
a csákány a templomfal oldalán,
a bányász örömet leli fájdalmukban.*

*A kút mélyéről mást nem, csak
a lovak boldogtalanságát hallani.*

*Vince Csizsér
2012
XX. század*